

VII

Через тиждень, в неділю вранці, Лемішковський убрався в свій писарський фрак, надів найтоншу сорочку, купив навіть нові білі рукавички і пішов з візитом до станового. Панни, знать, його сподівались, бо повбирались в гарні легесенькі літні сукні, простенько, але дуже до лица. Старші сестри порозпускали по плечах свої розкішні коси, мов ті гриви, і, скільки мога, постягували свої стани, щоб здаватись і тоненькими, і молоденькими. Раннім, церемонним візитом Яким дуже піддержав свою репутацію, як людина, що таки тямить заведені скрізь звичаї.

Сам батько привітав Якіма дуже ласкаво, стиснув його руки, навіть обняв і тричі цмокнув в щоку, запрошуючи до себе в гості. Всі посідали і почали балакати про звичайні пусті речі. Лемішковський, убраний в чисту нову одежу, в білих комірчиках, дуже пристаючих до лица чорнявим людям, вразив панночок своєю оригінальною красою українського типа, що виходить з-поміж народу, шляхетніє од цивілізації й приймає форми і здорові, міцні, і разом з тим спанілі, делікатні. Біле рум'яне Якимове лице, чорні очі, обведені чорними віями та віками, цупкими, як ріг, рука, жилага й чиста, з блискучими міцними, як сталь, нігтями; його щоки здорові, припалі пушком, його волос, шерсткий, як дріт, — вся його постать, міцна й ніжна, тхнула здоров'ям селянина, чистотою і делікатністю панською. Побіч тих тонконогих, як журавлі, панків, Яким скинувся або на волоха, або на грека і цією одличкою од панків одразу зачарував усіх трьох сестер. Панни вставали, бігали, сідали і знов чогось вставали, вертіли головами й хвостами суконь, чогось шептались, червоніли і не відали, як ступити, як сісти.

Щасливий і веселий вертався Яким додому, проведений ласкаво хазяїном і гарячими, поглядами дівочих очей. Дорогою якось випадком він всунув руку в кишеню свого пальта. Там зашелестіли папірці. З великою цікавістю він розгорнув папірці. Їх було аж три. В одному було написано:

«Сьогодні ввечері жду в тім самім яру, де ми гуляли в неділю. Там стримить під горою найбільший камінь, з гострим верхом, високо над кущами. Там ждатиму!»

В другому папірці, такому ж тонесенькому, було написано:

«Сьогодні надвечори я буду в знайомім нам обом яру. Там є найкраще місце. Його не довго шукати. Там зелені липи обступили круглий камінь, поскилялись над ним зеленими гілками. Там тиша і поетична темрява. Кругом квітки, а на дереві щебечуть пташки. Там, там, серед краси того місця, серед пахоців гайових квіток і співу пташиного, побачимось незабаром».

Яким розгорнув третій папірець, простий, навіть оддертий на швидку руку. Там було написано:

«Сьогодні надвечір гулятиму коло криниці, де ми недавно стрічалися, буду сидіти на тім самім камені, де ми сиділи в неділю...»

По кокетливих папірцях, налитих пахощами, по самих словах записок, Яким зразу вгадав, що першу записку писала Люцина, другу — Рузя, а третю — Зося.

Надвечір Яким уже прямував до криниці на яр, навіть не наважившись шукати других сестер десь між камінням та липами. Усю дорогу з його думки не зникав вид причепливих старших сестер, які так нецеремонно лізли до його з непроханим коханням. По всьому було знать, що дохожалим паннам, нудьгуючим в малому місті, була не первинка затягувати паничів до яру й оповіщати їм про своє кохання. А Зося? якою вона простою і молоденькою дівчиною здавалась йому! І чи не мала ж вона рації написати до його після щирої розмови з ним? Який би він був щасливий, коли б вона хоча слівцем натякнула про своє кохання!

На старому місті, коло криниці, Яким знайшов Зося. Він не помиливсь.

Вузісенькою стежкою пішов він з нею між густими липами та кленами, між зеленим листом бузини та калини. Зося то червоніла, то блідла. І яка вона здавалась йому тиха, спокійна, як

дитина, в міру весела, в міру поважна!

Щиро і настій Яким розгорнув перед нею всю свою душу, свої думи, розказав про свою службу, про свої надії, про своє життя, навіть не посоромився розказати про своїх батьків, простих міщан, про свою добру матір і крутого батька. На решті розмови, тоді як сонце погасало і обзолотило цілий яр червоним полум'ям, він розказав про своє кохання, випитав про любов до його і натякнув про свою надію на їх сватання. Зося зблідла; вона не сподівалась так швидко почути його останнє слово, просила трохи заждати, передніше спитати батька. Одначе дала йому надію...

Веселий і щасливий, Яким вів Зося під руку додому. А тимчасом Люцина й Рузя, сидячи в своїх місцях між кущами, мали певну надію, що молодий хлопець ніколи не поцурається таких ласощів, як дівоче кохання. Вони вже знали те по власному досвіді, і кожна з великою нетерплячкою ждала Якіма. Вже почало смеркатись, а панич не приходив. Люцина почала сердитись, а Рузя похилила голову, не слухаючи навіть пташиного щебетання. Вже добре-таки стемніло. Люцина почала нависніти. Рузю почав брати страх. Для її полохливої фантазії здавалося, що розбишаки шелестять за кущами, що зеленоокі русалки, рогаті дідьки витріщають на неї очі з зеленого листу. Рузя, дуже полохлива зроду, непоетично стрибнула з каміння, прожогом полетіла через сіножаті і трохи не загрузла на мочарі, натрапивши на його. Як птиця, вилинула вона на стежку з-за кущів і стикнулася несподівано з Люциною, котра повагом чвалала додому люта-прелюта.

Зрозумівши одна одну, не промовивши й слова, пішли вони на гору. Коли — зирк! — поперед їх ішов Яким попід руку з Зосяю. Назирцем та навздогінці за ними пішли вони до самого дому і зараз побігли до батька жалітись.

— Чи ви пак, папо, знаєте, що таке зробилось? — промовила Люцина до батька, бліда, як смерть.

— Чи ви, папо, ждали такого? — підхопила Рузя, червона, як рак.

— Що таке? що? говоріть-бо, ради бога, не мучте мене! — одказав батько, сам трясучись, немовби ним пропасниця трясла. Його чорне сумління часто полохало його таки добре.

— Вона! така мала! і таке робити! — запищали обидві сестри, трохи не скрегочучи зубами. В батька од серця одлягло.

— Ще в дитячих штанцях, а вже водиться по ярах в чужим паничем! — крикнула Рузя через сльози, кидаючись на батька.

— Говоріть-бо як слід або йдіть собі! — крикнув становий, вже сердячись на бабів, як він звав своїх дочок.

— Ми, папо, застали Зося в яру одну з Лемішковським! — крикнула Люцина.

— Вона йшла з ним попід руки! — крикнула Рузя.

— Він навіть обнімав її! — додала знов Люцина, маюча себе за матір нібибто маленькій сестрі.

— О! так то погано! — крикнув батько, розгнівавшись. — То він у мене повинен зараз оженитись із Зосяю!

Сестри стали, як укопані. Чого вже, чого, а цього їм дуже не бажалось, щоб через Зося втратити жениха, гарного, молодого й небідного, хоч і міщанина.

— То так, папо? — крикнула Люцина.

— То так? — промовила Рузя.

— А то ж як! хіба нехай і її люди обносять та ославлюють, як і вас ославили! А що мені з того, що ви всі три посивієте на пні? Нехай іде! «З богом, Парасю, коли люди трапляються!» — як наші хлопці кажуть.

Сестри мовчки вийшли з батькової хати і вернулись до світлиці, де сиділа Зося коло вікна.

Обпершись ліктем об одвірок і втупивши очі в далеке полум'яне небо, дала вона волю думам про свою розмову з Лемшіковським.

— То так, Зосю? — промовила саркастично Люцина, цідячи слово за словом.

— То ти вже пустилася на амури? — крикнула Рузя, співом протягуючи мову.

— Йй-богу, добре!

— Ні бога не боїшся, ні людей не соромишся!

— Чого вам од мене треба? — спитала їх Зося і при своїх словах так сміливо подивилась їм у вічі, що сестри і здивувались, і знавісніли.

Непідхильність Зосі в сім'ї, як найменшій сестри, була їм дуже досадна.

Мати вмерла давно, ще як вони усі були невеличкими.

Старші сестри не були їй рівнею, бо вона й зазнала їх вже дорослими. В сім'ї її всі звали дитиною тоді, як вона була вже дівчиною, а дівчиною звали тоді, як вона була вже панною і навіть стала на порі. Вона мусила слухати старших сестер, як опікунок; при людях мовчати тоді, як вони розмовляли; слухати їх загаду, носити перешиту одягу з їх плечей. Розумна зроду, тиха недоброхить, вона терпіла свою долю, не жалілась нікому, але зате ж зненавиділа сестер. І їй прийшов час кохання, а сестри заступали їй дорогу, силоючи ждати черги, коли серце черги не жде. Тимчасом вона вбирала в себе, силою своєї молодої вдачі, всі думи й мрії дохожалих сестер, які їй доводилось переслухати довгими зимніми вечорами; вибирала, що варто було вибрати по власному серцю, прикладаючи ще й свої молоді надії. Маючи вже певне слово Лемішковського, вона зрозуміла, що вже виходить й визволяється з опіки старших сестер.

— Чого вам од мене хочеться? — спитала вона вдруге.

— Добре робиш, Зосю, йй-богу, добре! Така мала... — почала говорити Люцина.

— Дай покій, сеструню! Мені сливе швидко двадцять років. Яка ж я дитина?

— А що б сказала наша дорога мати, якби була жива? — спитала Рузя.

— Хто його знає, що б сказала! Пером земля над матір'ю! Не тривож матеріної могили, — одказала спокійно Зося.

Сльози виступили з очей у Зосі.

— Що скажуть люди, як почують, що молода панна, трохи не дитина, ходить пізнім вечором з молодим хлопцем десь по ярах, по байраках? — сказала Люцина в тоні матері.

— Те, що й про тебе, сестро, говорять, — одрізала Зося.

— Вибачаю тобі, як дитині, Зосю! ти ще молода для того, щоб поводитись тобі самій собою, не порадившись із старшими сестрами. В нас матері нема. Хто ж більше має права доглядати тебе, наставляти на добру путь та на добрий розум!

— Знаю я твій розум! Якби я твоїм розумом ходила, то б свій талан минула.

— Зосю! що ти кажеш! — крикнула Люцина.

— Те, що чуєш, — одрізала Зося і повернула голову до вікна, задумано дивлячись на небо.

— Зосю! дивись сюди! Не бундючися!

— Чому пак ні!

— Зосю, я тобі велю! — крикнула Люцина, підіймаючи голос.

— А я тебе не слухаю.

Люцина стояла здивована. Слухняна Зося чомусь сміє не слухатись її і навіть глузувати з неї!

— Зосю! де ти була сьогодні ввечері? — спитала Люцина.

— На Куришковім яру.

— З ким же ти там ходила? Надісь, сама?

— З Якимом Лемішковським, — одказала сміливо Зося.

— Мій боже! мій боже! Сама одна, з хлопцем! — закричали сестри, бігаючи по хаті.

— Що ж ти там робила? — спитала Рузя.

— Милувалась, розмовляла любенько та гарненько, — одказала Зося, дратуючи сестер.
— Єзус, Марія! — зарепетувала сестри. — Як же ти насмілилась сама, без нас, піти в ліс з хлопцем?

— Чом же не піти з тим, кого я люблю, і, як я впевнилась, з тим, хто мене любить?

— Одна? Сама?

— Як же сама, коли ви обидві ганяли за нами слідком? — промовила Зося, чудно зареготавшись.

— Нема тобі й сорому! ти шкодиш і нашій добрій славі.

— Нікуди вже шкодити! А за себе не боюсь, бо я ходила з женихом.

Сестри опустили руки, наче на їх хто линув холодною водою.

— В нас і весілля швидко буде.

Сестри, зітхнувши важко, вийшли з кімнати. Через кілька неділь Яким почав присватуватись, а потім спитав Пшепшинського. Становий поблагословив його на radoшах обома руками, додавши, що од його жадної притичини не буде, аби тільки дочка згодилась. Лемішковський просив дозволу заслати старостів, а становий обіцяв зайти до старого Лемішки, щоб поговорити про прийдешню долю своїх дітей.

Того ж таки дня за чаєм ввечері Пшепшинський мав довгу розмову з своїми дочками, варту, щоб її послухати.

Старші сестри вже вгамувались, притихли і були дуже вважливі до Зоса. Люцина ласкаво промовляла до неї, подаючи їй чай. Рузя подала їй сухарчики на тарілці. Сам батько присунув до неї мисочку з варенням. Одна Зося не змінилась ні кришки. Така ж спокійна, тиха, задумана сиділа вона і тепер коло столу, як і передніше.

— Так оце, Зося, — почав батько, — ти вже нас швидко покинеш, підеш в чужу сім'ю, між чужі люди. Ніяково тобі буде звикати до чужої хати, та ще такій молодій.

— Та ще й до таких людей, якихсь міщан та перепічайок чи перекупок. То не мала буде для тебе жертва. Не знаю, чи по твоїй спроможності буде вона? — спитала Люцина.

— По моїй силі й спроможності, — промовила спокійно Зося.

— Лемішка багатий, — говорив далі батько. — Якби його струснути, то посипалось би багато карбованців. Одна держава: грунт, сад, хата, млин коштує не одну тисячу карбованців. А окрім того — він і не без копійки в кишені.

— Ох, який же сад в його гарний! яке дерево велике! які яблука! І справді наче рай! — сказала Рузя. — А місцина грунту — на взгір'ї, над водою! Як намальована! Там завжди чути, як вода шумить під млиновими колесами.

— Все те добре при чому іншому, моя сеструню, — одказала задумана Зося.

— Якби на мене, — сказала Люцина, — я б зроду не пішла в таку сім'ю, просту, мужицьку.

— Все те нічого, моя кохана! і простота нічого, — промовив батько, — тільки горе, що вони не шляхетського роду! Є ж на світі багато й наших поляків і бідненьких, і простеньких, але ж вони природні шляхтичі, з батьків, з дідів, з прадідів. В їх, бачиш, вже кров інша, панська, що не тхне дьогтем та смолою.

— Лемішковський, папо, з університету, — озвалась за жениха Зося, — він людина з розумом й хистом, заслужить чин, матиме й дворянство.

— Ти, Зося, далєбі, багато розумніша й практичніша, ніж я думав до цього часу, — сказав батько, сміючись. — Правда твоя, що він дослужиться до чина, певно й до дворянства, але ж його батько й мати міщани, та ще й, надісь, довго житимуть. А коли б і померли, то пам'ять про їх не швидко помре. Всі тутечки знають, що Лемішка торгував худобою, а його жінка була перекупою, як жидівка. А вже наші поляки, наші знайомі сусіди-діди всі одкаснутья од тебе, не приймуть тебе за рівню...

Всі почервоніли. Зося сиділа червона, як жар. В очах Люцини засвітився гнів, в очах в Рузі виступили сльози. Батько сидів засмучений...

— І бог святий знає, чому воно нам не ведеться! — говорив далі батько. — Здається, вже нам от і жених трапився, і гарний, і розумний, і моторний, і навіть вчився трохи в університеті, а все-таки справа йде якимось не по-людській! Молода ти дуже, кохана Зося! І не знаю я, чи розумієш ти, як себе поставити в твоїй новій сім'ї, в твоєму новому житті!

Батько похнюпив голову. Всі мовчали.

— Ти католичка, — говорив батько далі, — але ваших дітей похрестять по-московській. — Знаю, папочко, — відказала Зося. — Але під московською покривкою можна розвернути щиропольський дух. Моя сім'я, тату, буде польська, як би її там не охрестили.

— Ти розумна дитина, хоч і молоденька, — сказав батько, цілуючи її в чоло. — А поки що ти переверни Якіма на поляка. Він обмоскалився в школі, базикає по-московській, вдає з себе ніби москаля. Але все те дурниця! Українську вдачу я добре постеріг. Все це москальство лежить на їх, як на волі сідло; все те — вовча шкура, котра ніяк не приросте до українського тіла. Тільки роби діло помалесеньку, потихесеньку, щоб він не розшолопав; бо як розчовпе, так тоді пропаще діло! Мужик — то вже гадюка, як кажуть жидки! З письменними дурнями багато легша справа!

— Цю справу, папочко, зоставте здатності жіночій, нашому хисту, — промовила Зося.

— О польська жінщина! — додала Люцина, підіймаючи вгору свої гарні очі, — чого вона не зробить! чого вона не досягне ласкою, підслесливістю й коханням!

— З батьками Якимовими тобі треба обходитись ласкаво, не дуже гордувати ними, — навчав батько, — не змагайся з ними, нічого не вимагай зайвого, навіть не справдовуйся, бо старий цього не любить. Це запекла людина.

— Мій боже! — крикнула Люцина. — Та вони ж мужики! та в їх же збираються родичі, гості такі ж прості, як і вони! Та вони ж п'ють горілку! Велика твоя жертва, Зося!

— А хіба ж і ми не п'ємо горілки? — сказав батько. — Хто її на світі не п'є. Її п'ють і пани, й мужики, і царі, і князі, і біскупи: це світова річ.

— Ти, Зося, не живи вкупі з старими, — радила Рузя. — Я, на твоєму місці, зараз би одрізнулась од їх: найняла б собі гарнісіньку, малісіньку квартиру, з гарним садочком, і жила б там собі, а старих я покинула б таки зараз.

— І втратила б спадщину, — одказала рівним голосом Зося. — Од гостей Леміщиних можна будлі-де сховатись, а тим-часом колись прийде й мій час.

Зося вже давно збудувала в своїх думках план прийдешнього життя з Лемішковським. Облишити чоловіка і свою сім'ю, загарбати спадок од старого Лемішки, перевести все на чисті гроші, потім їхати в Київ або до Одеси і шукати в великому місті будлі-якої служби своєму чоловікові — то був її план! Вже їй уявлялась прийдешність щасливого життя в великому місті; вже вона ніби бачила перед собою багатий салон з багатою мебіллю, криною оксамитом, бали, театр, оперу, баскі коні, пишне убрання, до котрого такі охочі польки. Не маючи потреби в жадній пораді, вона трохи не сміялась з батька, з сестер, котрі наводили її, молоденьку, на добру путь.

Тим часом, як сім'я Пшепшинських переводила на гроші Леміщину маєтність і бажала якнайшвидше заспівати йому «Вічну пам'ять», — того ж вечора в Лемішки йшла така ж цікава розмова.

— А що, тату й мамо! — промовив Яким до старих, — благословіть мені під вінець стати. Я хочу сватів слати.

— До кого, сину? — спитала мати.

— До Зосі, найменшої дочки нашого станового.

— Я вгадувала те давно, отже і вгадала! — сказала весело мати. — Кращої од неї нема на цілісіньке місто, та й не тільки на одно наше місто!

— Стара, стара! ти й досі з молодою головою, як я бачу! — промовив неласкаве Лемішка. Його понуре лице, насуплені брови, низький і тихий голос зараз дали знати, що батькові не подобається таке сватання.

— Чого там тобі «стара»? — крикнула Леміщика. — А яка тобі недогода в Зосі?

— Як її звать? — спитав Лемішка, підіймаючи один край рота.

— Зося, — одказав син твердо.

— Який же піп дав їй таке химерне імення? — опитав батько.

— Та вже ж не православний піп хрестив її, коли вона зветься Зося. Але що мені до того, коли я її люблю?..

— То ти й справді її любиш і хочеш оженитись з нею? Я думав, ти жартуєш.

— Ні, тату, не жартую, бо вже питав її про ту справу і вона мені дала слово.

— Чому б пак і не дати... Гм!.. — одказав ледве чутним голосом Лемішка, потім устав з місця і, взявшись за потилицю, став никати од кутка до кутка. — То був нещасливий, важкий день, коли я тебе оддав до школи! — додав він потім згодом якимось сумно.

— Чого ж, тату? — спитав син. — Хиба ви жалкуєте, що я чоловіком став?

— А ми ж хіба вже й не люди? — гримнув батько на сина, піднявши голову. — А чи ти знаєш, що в твого тестенька Пшепшинського довгів на ціле місто? Чи не хоче оце він моїми грішми розплатитись з жидами?

— Тату, так не годиться говорити!

— Чому ж не годиться говорити, поки ще до вінця не дійшли? Ні, сину; сядь лише та порадься з батьком, з матір'ю. Хоч я чоловік і простий, але я тобі не ворог. Я твій батько, хоч ти зневажаєш і мене, і весь наш простий рід. Пшепшинський — голий, як пень. Він і їсть, і п'є, і дочок своїх зодягає й годує набір, поки жиди йому вірять і його бояться. Од мене він не покріпиться ні на один шаг. Дулю візьме од мене під самий ніс!

— Тату, коли не дає, то й не лайте. Я беру жінку на свої руки і буду сам її зодягати на свої засоби.

— На твої, сину, засоби не можна гаразд зодягти й наймички, не тільки жінки, та ще й Зосі. Глянь на Пшепшинськівен! яких вони суконь тільки не носять! чого вони на голови не начіпляють! Хіба ж ти не знаєш польок? Та вони б тобі понатягали й понапинали на себе всі магазини, всі крамниці, які є на світі! З своєю Зосяю і ти, сину, будеш таким голодранцем, як її батечко. Вона панського, та ще й польського виховання й заводу. А та польська дрібна шляхта ладна пнутись з останніх злиднів, щоб тільки пустити ману на людські очі.

— Зося дуже розумна, тату. Вона того не схоче зробити: в неї є доволі тям в голові.

— Я ще не бачив таких розумних шляхтянок. Вони до розуму доходять, аж як волос посивіє. Прості польки, не панії — ті гарні люди, хазяйновиті: слова нема про це.

— Чого це ти, старий, розходився? — промовила мати. — Чому ж і не вбиратись молодій панії, та ще й хороше?

— Стара! нам час про домовину дбати, а тобі й досі на думці казна-що! Якиме, твоя Зосяка схоче по-панській жити. Я й те добре розумію. Спатиме вона до півдня, снідатиме в наші обіди, обідатиме в наш полудень. Коло неї треба тупцяння, панькання та біганини. Вона наставить коло себе слуг, заведе тих паскудних лакеїв, щоб вони подавали їй, на що тільки впаде її око. Та готуй їй чай, та готуй їй каву, та пундики, та ласощі! А в нас наймичками не поле засіяно. Одна в нас наймичка, та й та вмє ходити тільки коло нашої печі. Будеш ти, синку, для своєї панії шукати і наймички панни і лакея панка. Ось побачиш!

— Не журись, Якиме! — сказала мати. — Коли вона буде нас поважати та не вередуватиме, то я сама наварю їй і кави, й чаю.

— Чи потрапиш же ти на старість служити за наймичку, та ще й для своєї невістки? — спитав

грізно Лемішка. — Ти будеш їй потурати. Вона тепер ходить пішки або їздить на громадських та злодійських конях; а од тебе, сину, вона вимагатиме добрих коней, панського погонича; вона тобі схоче бити байдики, баяндраси та шляхетські усякові витрембаси, а ти їй тільки наставчай! О, я придивився на своєму довгому віку до всяких людей, шляхетську вдачу добре знаю! А як помруть твої батьки, піде тоді наше добро, наша праця марно! Її легковажна рука, сину, розвіє, як полову, ту копійчину, що ми з старою цілий вик складали, добували потом, заробляли простими, чорними руками. Коли б же дав господь, щоб я помилився, щоб моє ні однісіньке слово не справдилось! Коли б тобі, сину, не довелось горювати і в чинах, і в хрестах! Оженися, синку, з нашою дівчиною, таки з міщанкою! Чи мало ж тепер їх ходить вже і в сукнях! Вона буде проста, трохи не така, яка була й твоя мати. А хто ж скаже, що Лемішка не був щасливий з твоєю матір'ю? Вбереш її попанській — вона тобі і привчиться до панських звичаїв, навчиться й штокати по-московській. Чого вже, чого, а панувати, то наука дуже легка! Аби грошей доволі!

— Е, ні, тату! Чи тямитиме ж міщанка, хоч і в сукні, як повести себе так, як панія з батька, з діда?

— Не вмітиме так вертіти хвостом та крутити головою, як уміють Люцина та Рузя, — перебив синові батько. — Про мене! Вольному воля! Я не вижену тебе з жінкою з хати, прироблю збоку хати вам кімнату. Живіть собі з богом! Тільки душа моя щось не почуває наперед добра. А старий голодранець становий не покріпиться од мене ні на комареву ніжку.

— Зате ж матимемо невісточку, як перепілочку! — приказала мати. Пшепшинський, того ж таки вечора, поговоривши з дочками, одійшов до свого кабінету і почав неспокійно бігати од кутка до кутка так швидко, ніби ним лихо кидало по хаті.

— Де я в світі божому візьму грошей на весілля, на виправу? — промовляв він сам до себе і плескав сам себе рукою по лисій голові. — Позичити? ніхто не позичить. Чи не попросити б у старого Лемішки? Але я Лемішку знаю: то дідуган завзятий! та й сором трохи. Піде чутка по місті... А! — закричав становий, ляснувши себе з усієї сили по лисині. — Покличте мені десятників! — гукнув він, одчинивши двері в прихожу кімнату.

Десятники прийшли.

— Біжіть ви мені до міста, та зараз, зараз арештуйте Іцька, Боруха і Янкеля. Зараз же, зараз! Чи чуєте?

Ті жидки були всім відомі конокради. Через їх не можна було ніяким способом устерегти добрих коней на всю околицю. Ті злодії навіть не раз вже попадались в руки, але все виходили чомусь невинними на диво всім людям. Вони ділились краденим добром пополювині з самим-таки становим, котрий частенько через їх такі руки переводив знайдені крадені коні.

Десятники постягали жидків з бебехів серед ночі, без жадної причини, й повели до станового. Пшепшинський наробив галасу на цілий дім, лаяв їх, кричав, совався до їх з кулаками, винуючи їх у недавній крадіжці сусідських коней.

Догадливі жидки тут-таки вийняли з кишені гроші і дрижачими руками поклали на стіл купу асигнацій. Пшепшинський полічив спокійненько грошки і, звелівши подержати жидків через ніч, а вранці випустити, ліг спати багато спокійніший.

В холодній під арештом сиділо ще кілька жидків, злодіїв і конокрадів. Іцько й Янкель загерготали до їх по-своєму і оповістили всім, чого вимагає й намагається становий. Визволений Іцько на другий день приніс арештованим злодіям гроші. Ті гроші дійшли до кишені станового, і кілька душ злодіїв знов пішло по світі шукати по великих шляхах і в чужих коморах собі поживи.

На подвір'ї станового передержувалось ще кілька пар крадених коней, до котрих не знаходились хазяїни. А знайтись хазяїнам було дуже трудно! Становий мав дуже вірного конюха, парубка Хтодя, котрий зріс і вигодувався коло станового і розумів думи й кожне слово свого пана. Попсований змалку до самих п'ят, як і вся панська двірня, Хтодь умів дуже штучно перероблювати

крадені коні і потім перепродував їх сам або через жидків на сусідньому злодійському ярмарку.

Тоді саме стояли на подвір'ї коні, вкрадені у сусіднього священика, вже знайомого нам отця Мойсея, котрий навіть приятелював з становим. Отець Мойсей дістав од станового бумагу, щоб він їхав до стану пізнавати якісь перехвачені у злодіїв коні. Отець Мойсей недавно давав повістку в стан про свої крадені коні.

Ще не родивсь на світі такий чоловік, щоб йому вернулись покрадені коні. Знаючи теє добре, отець Мойсей послав до стану свого титаря, аби тільки сповнити форму. Хтодь вивів саме опівдня на широкий двір пару коней, високих, чистих, з чорною лиснячою шерстю, гладких, спасених і баских.

— Чи ваші коні? — спитав становий.

Титар ходив, дивився, заглядав їм у зуби і став, не знаючи, що й казати.

— Чи ваші? — спитав становий удруге.

— Не скажу, ваше благородіє! Нехай сам батюшка приїдуть та подивляться, щоб я не був винен. І наші ніби, й не наші! Трохи неначе б то й вони; але наші були не такі.

— А що, титарю, наші коні? — питав чоловіка отець Мойсей.

— Бог же його відає! Їдьте, батюшко, самі, та гаразд роздивіться! бо мені або полуда на очах сіла, або мене отуманено.

Титар й справді протирав очі.

— Які ж коні показували тобі? — спитав отець Мойсей.

— Наші коні були трохи гніді, а мені показували зовсім чорних. Наші були тонкі, високі, худі, як драбини, а то якісь товсті, гладкі, як печі, баскі, зовсім панські, їдьте, батюшко, щоб я часом не був винен, та придивляйтесь добре, бо щось вони мені таки по знаку! Либонь я бачив їх у якогось пана, чи хто його зна.

— Чи не заїжджав ти поперед того до кума?

— Ні, батюшко, хранив бог! їй же богу, кажу правду!

Поїхав сам отець Мойсей.

Серед літнього дня вивів Хтодь на показ з-під повітки пару коней. Баскі, гладкі коні, чорної блискучої масті, з підрізаними трохи хвостами й мичками, з блискучими обскромадженими копитами, в нових гнзdechках, обкладених срібними цвяшками, били копитами землю, насторочили вуха й насилу стояли на місці.

Отець Мойсей згадав свої коні, худі, миршаві, з запалими боками, з сухими ребрами, кудлатими гривами, пелехатими мичками, згадав їх звислі додолу вуха і похнюплені морди — і зараз махнув рукою.

— Не мої коні! Дурно я оце їхав до вас, пане Пшепшинський!

— От же й дурно! Спасибі коням, що заволокли до моєї хати дорогого гостя. А без того багато б в Дніпрі води утекло, поки б отець Мойсей одвідав свого приятеля.

Становий обняв отця Мойсея і тричі цмокнув його в губи гаряче й щиро, дякуючи йому думкою за пару коней. Хтодь постаравсь, як бачимо. Швидко потім веселий становий пив могорич з отцем Мойсеєм за коники ж отця Мойсея.

От і грошики на весілля знайшлись. В першу неділю після того Пшепшинський після обід завітав до старих Лемішок. Лемішка, вбравшись до вечерні, ходив по світлиці і голосно бубонів молитви. Леміщица вив'язала вже голову хусткою і почала одягатись у шовковий синій літник. Коли це одчинились двері; становий шубовість у хату! В Лемішки рот заляк на якомусь слові молитви, а його жінка стояла, натягнувши тільки один рукав літника. Поліція звичайно віщує якесь лихо!

— Моє шанування моїм любим, дорогим сусідам! З святою неділею будьте здоровенькі, — прокукурикав становий, розмахуючи картузом. — Як же ви живете на старості? як же вас господь

милує?

Пшепшинський говорив так добре по-українській, як щирий українець селянин.

— А я оце гулящим часом до вас. Піду, кажу собі, та одвідаю старих знайомих.

— Прошу ж сідати в моїй господі, коли сподобили нас одвідинами, — сказав господар.

Стара завешталась по хаті, не знала, чим і приймати такого гостя. А тимчасом її руки, не питаючись її, самі застеляли стіл білою скатертею і ставили пляшки з наливками та запіканками.

— Яка з вас хазяйочка, паніматко! Яка з вас господиня! — пестивсь до неї становий. — Дай, боже, щоб мої дочки повдавались у вас!

Почалось поштування. Становий пив та знай похваляв господиню й господаря.

— Які у вас гарні світлиці! — казав він. — Які чудові образи на всі стіни! А скільки в вас усякого добра! Ваш двір та ваша господа повні, мов та чаша. Аж через край ллється! Повітки в вас добрящі, загороди великі, комори дубові, а садок — то правдивий рай! А ви з старенькою паніматкою живете тут, мов Адам з Євою, в простоті, в чистоті, не відаючи доброго й лукавого.

— Може, моя стара й не відає, — одказав Лемішка, — а що я... надись...

Становий перебив його:

— Прошу ж, якнайласкавіше, до мене в гості. Не цурайтесь і мого хліба й солі. Хоч я й удівець, але молодець, а мої дочки, як голубочки: і напечуть, і наварять, і добрим словом привітають.

— Ми люди прості, — промовив Лемішка, насупивши брови.

— Господь з вами! не жартуйте, пане Лемішко, й ви, пані Леміщиho.

— Який з мене там пан! — миркнув Лемішка. — Чого вже, чого, а од цього господь милував.

Становий жартовливо засміявся.

— Які-бо ви, Трохиме Сидоровичу! Йй-богу! — крикнув він і поцілував його в колючу щоку. — Тепер не той світ настав. Тепер всі рівняються! І в книжках всюди пишуть, що на світі всі люди — рівня, що не повинно бути ні старшого, ні меншого, ні панів, ні мужиків. Всі рівня та й годі...

Лемішка покрутив головою.

Догадуючись, що з Лемішкою погана справа, Пшепшинський просто приступив до діла.

— Де ж ваш первенець! — спитав він, підроблюючись зумисне під церковну мову, щоб як-небудь ублагати старого. — Чи во здоровій обритається? Як його господь милує?

— Та здоровий собі, нівроку, — одказав понуро Лемішка.

— Гарний у вас син та розумний! — говорив Пшепшинський. — Рветься вгору, мов той орел у синє небо. Скажу вам щирю правду: ваш син не цурається мого дому. Не годиться і вам, старим, одхилятись та одсовуватись, коли молоді присовуються: я таки прошу вас до себе на хазяйську хліб-сіль і на пораду.

— На яку ж це пораду? — спитала цікава Леміщиha.

— Чи говорив вам син ваш про мою дочку?

— Щось торочив там старій матері, — промовив Лемішка, — та я не дуже дослухався.

— Та що тут таїтись? — сказала Леміщиha. — Син говорив, що йому дуже припала до вподоби найменша ваша дочка. Та й гарна ж бо, нівроку йй! коли б ще не наврочити.

— Стара! — муркнув Лемішка.

— Так, так, моя люба матусю! — захопився за її слова Пшепшинський. — Ваш син навіть питав мене про цю справу...

— Батькам треба б подождати трохи, поки молода думка переграє, — сказав Лемішка.

— От про це ж то я й хотів би порадитись із вами, — сказав становий. — Наші діти молоді, а ми, хвалити бога, люди досвідні, вже підтоптались на віку. Кому ж більше їх наставляти на добру путь? З щирим шануванням одхожу од вас і прошу, якнайласкавіше, одвідати старого удівця в

його господі. Там про все й побалакаємо і переговоримо. Прощавайте! залишайтеся здоровенькі!

Вклонившись привітненько і таки геть-то вже низько, Пшепшинський одступив до порога та й залишив самих старих у хаті. Стояли вони й дивились одно на одного.